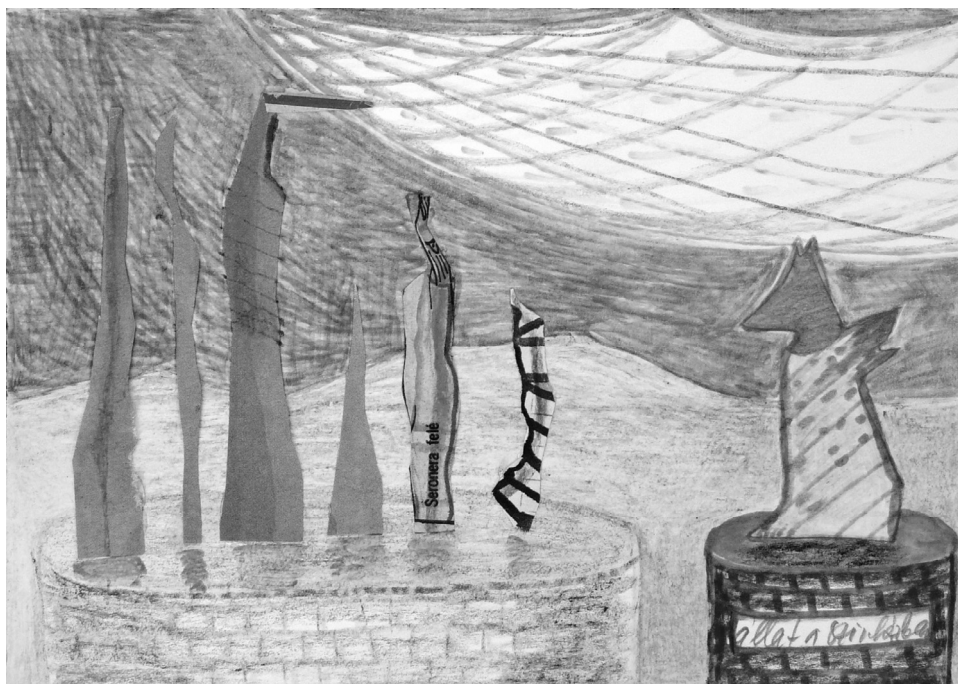

Megnézi a zsebét, egy ezrese van, az is apróban. Nem lesz elég vonatjegyre, gondolja, talán Marci, ő majd ad! Gyalog megy, nem villamossal, bekopog hozzá, otthon lesz, ma szabadnapos. Mit keresel itt, ezt fogja a férfi kérdezni, sör lesz a kezében, bőfög, trikója felfeslik a hasán. A lakásában zúg a tévé, beengedsz? És Marci majd beengedi, ő úgy megy el mellette, hogy a vállával hozzáérjen, a férfi erre megfogja a fenekét, és belenyal a fülébe. És ő ezt hagyni fogja.

Elővesz egy rúzszt, Zsue volt, az asztalon hagyta a sótartó mellett. A barna bőrke-re-tű tükörhöz hajol, csücsörít, kifesti a száját, sose szokta, felveszi a pufidzsekit. Marcinál megisznak pár doboz aranyfácánt, gondolja, már az elsőtől becsíp, ugrálni fog az ágyon, ordítva énekel valami dalt, talán az italt is szétlocsolja, a férfi nevetni fog, nem kiabál majd vele.

Visszanéz a tükörbe, leveszi a szemüvegét. A haja szépen kinőtt, de szemöldöke már nem lesz soha. Sápadt az arca, úgy néz ki, mint egy megsárgult baba. Szia, mondja.

Kilép a lépcsőházba, nem zárja be maga mögött az ajtót.

EL KAZOVSZKIJ: EMLÉKMŰ GALATHEÁNAK 8.
1983, tus, zsírkréta, akvarell, papír, 11×21 cm, magántulajdon